Ζήλος ου κατ’ επίγνωσιν (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Μαρτίου, 2010

Συχνά εμφανίζονται στον ιερό χώρο της Εκκλησίας άνθρωποι, που υπερβάλλουν στην τήρηση διαφόρων τύπων της θρησκευτικής ζωής. Με άγρυπνα μάτια παρακολουθούν τους πάντες, κληρικούς και λαϊκούς, και εύκολα βγάζουν συμπεράσματα και προβαίνουν σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, οι οποίες μερικές φορές είναι θυελλώδεις και δυναμικές. Ο ου κατ’ επίγνωσιν ζήλος των αδελφών αυτών, προκαλεί δυσάρεστες καταστάσεις, οι οποίες κουράζουν τους άλλους, που βρίσκονται στον Ιερό Ναό για να λατρέψουν τον Θεό και να βρουν παρηγορία.

Οι άνθρωποι αυτοί πολύ δύσκολα συμφωνούν με κάτι το διαφορετικό. Όσο και να προσπαθήσεις, αυτοί εμμένουν στις εσφαλμένες τους εντυπώσεις και βιώνουν μία συνεχή ταραχή στην ψυχή τους. Θέλουν όλοι οι άλλοι να συμφωνούν μαζί τους, κάτι που ποτέ δεν πρόκειται να συμβεί. Το γεγονός αυτό ουσιαστικά τους αποξενώνει από την Εκκλησία παρόλο, που εκκλησιάζονται ανελλιπώς. Δεν την θεωρούν δική τους, όπως δεν θεωρούν αδελφούς τους και όλους εκείνους που βρίσκονται εντός. Προτιμούν να διαφοροποιούνται, να κρίνουν και να κατακρίνουν, πιστεύοντας ότι όλοι γύρω τους είναι ασεβείς και καταπατητές του θελήματος του Θεού. Όταν πλησιάζουν τους άλλους, έχουν ένα σκοπό. Να υποδείξουν, να ελέγξουν και να εκφοβίσουν. Όχι να γίνουν φίλοι, να επικοινωνήσουν και να συμμετάσχουν στα διάφορα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν. Την ίδια συμπεριφορά έχουν και απέναντι στους ιερείς. Τους ζητούν με επιμονή να συμμορφωθούν στις υποδείξεις τους, γιατί μόνο αυτοί διαθέτουν το ακραιφνές ορθόδοξο κριτήριο.

Είναι αξιοπρόσεκτη η επισήμανση ενός Επισκόπου, η οποία συγχρόνως είναι και συμβουλή: «Μην έχης εμπιστοσύνην πάντοτε εις εκείνον, που εις κάθε στιγμήν ξιππάζεται αν ακούση τάχα καμμίαν λέξιν απρεπή, εις εκείνον που δεν παραλείπει να κάμη εκατό σταυρούς, διερχόμενος έξω από καμμίαν εκκλησίαν, εις εκείνον τέλος που είναι ικανός και την Κυριακήν ακόμη να νηστεύη. Συνήθως αυτοί δεν είναι παρά λύκοι, που απ’ έξω έχουν περιβληθή την αθώαν φορεσιάν του προβάτου».

Οι εκδηλώσεις αυτές δεν θα υπήρχαν, εάν οι αδελφοί έκαναν πνευματικό αγώνα και ήταν ταπεινοί. Δυστυχώς το ενδιαφέρον τους είναι στραμμένο στους άλλους και όχι στον εαυτό τους, γι’ αυτό και μένουν ανικανοποίητοι. Ανησυχούν για τα

δευτερεύοντα, επουσιώδη και μεταβαλλόμενα, ενώ αδιαφορούν για τα σημαντικά, τα αναγκαία και σωτηριώδη. Χρειάζεται εκτός από την ταπείνωση και η κατά Θεόν σοφία, η οποία συνήθως λείπει από τους αδελφούς, που θορυβοποιούν και ανησυχούν ματαίως.

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος» 19/2/2010)